

Hajósinas

Rohantam
ködben hánykolódó hajó fedélzetén,
vad tamtam
szólt a szárazföld felől, fényrombolóké,
magasan művelt mészárosok,
a távolsági elektrosokk
kezelői verték, számos önhitt kretén,
az orrban száz kocsmá, bár, italos bódé
várt, a taton kert, s egy asszony, mit érzek én,
ő tudta: könnytajtékja mosott...

Rohantam
árbocok, keresztrudak alatt, kigyúltak
sírhaniban
porladók arcai mint Szent Elmo-tüzek
magasan, alant sorban
élt ősöké, s dühtől kiforrtan
miattuk láttam: megaláztatás fújtat,
duzzaszt vitorlát lankadatlan; ütközet
nincs, orvtámadás csak, míg sok vízbefúltat
tengerfenékről felkotortam...

Rohantam,
uralmát vesztett kormány pörgött, angyalok
– suhantan
körém – őrizték, ami elrendeltetett
magasan sors fölött, ismervén:
van döntéseken túli törvény;
mellem zúzó súlyos lélekharanggal ott,
míg betöltött megbocsátás, hús szeretet,
kacagtam, Uram: alant szilárd talajod,
s rohantam, át világ keservén...

Matróz

Kocsmakikötők asztalán
sorsom eljátszottam
vad szenvedéllyel, fej vagy írás alapon,
ÍRÁS jött ki folyton, s vendéglét röhögött,
kábán tiporva csillagfényt, aranyrögöt;
bár bomba nem robban,
mégis túlélésről szól valahány napom:
el- s lekoptatottan
miként nagy emberátalány,
fuldoklom: visz a víz víg földi ördögök

ravasz akaratából, felpuffadt dögöt
áramlat, épp úgy; bevágja
magát a valóság
a szív mélybe – belülré tetovált horgony –,
az Idő hajósát
visszarántva, mi vár látóhatár mögött?,
nyilván a Cél, ám rejtik nyomasztó ködök,
árbocom, vitorlám még szememben hordom:
sudár mogyoróág,
hullámozó gabonatábla.

Árbocőr

Idefenn
szétnézek,
s nyugodtan lejelenthetem: Semmi és Sehol,
csak mögöttem a sötét, mocsaras partok,
egy apályországé, amelyet naponta
szövegdagály önt el, sok kis hulló vartyog,

mennyi szenny;
s onnan nem indul több hajó, csak otromba
roncsok, s azoknak én nem kiáltom: – Ahoy!,
és mézet
pergetek, gyöngyöt szórok az őrhelyemen,
s átkozom korszerűtlen, bolond jellemem.

S Odafenn
intézett

a *Van* egy gyönyörű látomást számomra:
fényes szárny csap ki zúgó hullámok közül,
tollai idősíkok: bálnák, planktonok,
mint albatroszfarak- s nyakpihe, s üdvözül
mind: a Menny
könnycsepp-szobrai, létük nemmúlás-konok,
míg engem vár a Mélység szomjoltó gyomra;
– vitézebb
tettről tudsz talán –: látóhatárt kémlelek
csillagfényben, s várom a testvéri jelet.

Hajóács

Hol eszmék teremnek,
voltam nagy békesség lebegő lakója,
ácsoltam hajóm, palánkja csont, bőr, zsiger,
vízre löktem
– bűn, ha nem teszem meg –,
s párhuzamos villámcsapás volt a sólya,
s iker hullócsillag-pálya volt a sólya,
a Sötét Kor zátonyán rögtön megfeneklett,
s vihogott súlytalan, sekélyes sereglet
ott, mögöttem,
s csak én hittem: leszek e regattán, ki nyer,
s végre megtér
tükörsima tengerre, ám magasodtak

pálcikaemberkéék faragta kereszték,
szerény személyemnek
szólók, de bolond, kinek úgy tűnik, vesztek,
érdeke tajték csupán, s élőhalottak
foszló nádtutaján evickél, míg tőlem
vörösbeigy kér
fészket az árbockosárban, s fönn mező len
is nő nekem, s pókfonál, kőbe eresztett.

Szigonyos

A bálnavadász-csónak
velem ring csak, eltűntek az evezősök:
„Neked hazudós hímrinyó volt a hősöd,
neked bazsalygó besúgó volt az őköd.”,
mestere nyálkás szónak
ámbár, kivágtam a süllyedésbe mindet,
cethalat úzó, nem kellene heringek;
nincs is élhető hó, nap,
feszülten kémlelem a nyílt, kegyes közeg
ősurat, szigonyom szív-lélek ötvözet,
s érzem a kifújt pára
permetét: – el kell áznom! –, magával ragad
oda, hol tátognak pénzpikkelyes vadak,
ott felgöngyölve vár a
valódi időm, szál hínárral kibontom
és ráfeszítem minden térbeli ponton
árbocgondolatára:
*„Te törékeny fiú, átok-, sorsverte lény,
ki játékfevvereddel indultál felém,
hosszám hajítottad, mi elmúlt, mi jelen,
így mélységbe s magasságba megtérsz velem.”*

Fedélzetmester

Süvítő ellenszélben
állok, tartom magam üres fedélzeten,
recseg-ropog;
gyáva utasokat rejt alatt sok kajüt,
mind csalt, s lopott
pénzt, szót, eszmét, s lám, nekem nincs becsületem,
talán nem is éltem;
egymást bemocskoló, bőszt banda, bár hangjuk
nesz, mit vad hullámokra öntött olaj üt,
olyan csupán, míg számomra lenről rang jut;

lenn: a Fenn áradása
a létben, az óceán Isten iszákja,
meg nem kopott,
kifogyhatatlan benne anyag, gondolat,
szárnyal, s topog,
vár olykor, berobbanjon mint atommáglya;
csak én állok, hű strázsa
életeken át, s mindezt tudni: vállapom,
iszonyú, növekvő súly, egyre komolyabb
utamon: mit kiérdemeltem, azt kapom.

Kormányos

Eljött időd, hogy arcom fehér borosta
lepje el,
tépett vitorlám égbe szállt, az kimosta:
hólepel.
Szívem szélrózsa, ha megáll, Feléd mutat,
e mélység fölött nem tudtam más kiutat.
Moslék hullámverése, tartom az irányt,
hátram mögött hallom, hogy hajómból kiránt

a mohó óriás kalmár
hitelent,
hittestvért, vérrokont, barátot egyaránt;
kinek szent
a sorsfeladata, óceáncsepp-tudat
vagyok; az utolsó dal már
közel, térdre hulltan is tartom az irányt.

Kapitány

Elfáradtam, fiúk,
de tényleg,
rímelve, kiút
nincs, fénylek
magamban magamnak, a kitagadottság
sötét vizein, „Miért nem takarodsz át
holtak közé?” – kérdik valójukban azok,
kik miatt
keserves kenyér jutott osztályrészemül;
égi hab
hömpölygésében – honunk – valahány vacog
csak, míg én hús korallbarlangban feküdnék,
így lesz, s akkor kárörömtől megrészegül
az összes lékelő
lyuklélek;
létutó, lételő:
űrszélek
varratán siklunk, hullám forr, zúg: – *Esküd még
köt!* –, s a hajóhídról roskadok kolibrik
szárnycsapásai közé vissza, láptavak
szűnyogfelhője intésem: – Ide a vak,
vén lantost, járjon körbe a rumos ibrik;
ha rólam hantálsz, pöcsös, halkítsd le szavad!

Utas

A hajóhídon
bensőmbé hasít: utam végére értem,
ámbar a látóhatáron
nincs kikötő, mégis ködkürtök recsegnek,
s kis varázssípom
elhalkul e zajban, szólott bár kimérten;
a bömbölést magas áron
jegyzik, s az összhang csak az Égben ered meg.

S vászonkötésbe
csavartan csöpp csobbanással elsüllyedek
– szívem maga a nehezék –,
s a víztükröt megtört tajtékból olvasom:
hitem bevéste
magát Időnkbe, nemlét ki nem kezdhetett,
valóm új utat tervez épp:
lesz ismét beltengerem, kiwilugasom.